

עמוק במלחמות אויב

רס"ן אסא קדכוני

עמדות, אבל בלי חילויים. משמאלי למסילה ראיינו כמה בונקרים, גם חילויים. ירינו לשם קצת, ולא ענו לנו, הגענו לאיזה עיקול במשילה. עברנו את העיקול וגענו תחתיו. היה בשביל מה להעזר.

טרפומס היטה לפניו במרקח של חמיש מאות מטרים, גם פחות ממה. היו שם התנה, כמה שורות של חלונות החימר. בית אבן גבוה, ומאותריהם. ממשאל, היו תלולות-גבועות באלה עם בונקרים ועם רישת הסואנה גודלה, ובכל מקום חילויים מצרים. על המשילה פנינו עברו שני כלים אמפיתרים. הタンק הראשון היה. החילויים המצרים, שהיו על המשילה, נעלמו מיד. קיימו דzon בוחלם הפיקוד. המג"ד החליט להמשיך ולנסוע ישן על המשילה. ההערכה שלו הייתה, שלפנינו כוח מצרי הנמצא בתהילך של בריחה. הוא

לא היה אף חיל מצרי. הפלוגות חפסו כל אחת את המקום שלא, ומקדמת הגדור הת-מקמה בובונקר קרב לתעללה. השם והחה זאנחנו הבטנו לתעללה. הינו בטווים שכבר יש שם גשר ושכווחות גדולות צולמים. הינה, לא כלום. לא ידענו, שאותו זמן מתנהל קרב קשה בצד השני על המשדרון. אבל, בתשע שעות תחת אש נוראה על גשר הצלילה והשלי יכו רימונים למים נגד אנשי קומנדו מצרים. הגבורה הקрова ללבבי ביותר היא זאת, שיש בה אמונה בנצחון יחד עם שיקול דעת,

לכן, גם יש בה מינימום נפשעים ומירב ה-הצלחה. סוג אחר של גבורה הקרב לבבי. היא זו של מפקד או חיל הידודים לפועל נכון, לשאת אחריות ולהתמיד בקרב גם מסתבר, שהמצרים עוד לא ידעו שאנו בכאן. שלהם בלבד, מנותקים, בלי עורך. אפשר לדבר שעotta על הנושא זה. בכלל, לגבורה הדברים שקדם לי, הדור של רפלול, של מאיר הרץ-זון, של דני מט. של דודו עוד. גבורה בשביבו היא ערך נעלם. מפני שהיא תבטיחה את הקיום שלנו והקיים שלנו הוא הערך הנעלה ביותר שאני מכיר.

אנני חשב הרבה על נושא חישוב על זה מזמן שהייתי ילד, אומר סרן (AMIL) אסא Kadconi. יש הרבה מני גבורה בקרב, למשל, הגבורה של החילום האלמוני, שכובו חשופים במשן קשה בצד השני על המשדרון. אבל, בתשע צלחו בכל ואת עשרה טנקים שלנו את ה-טלעה והצטרכו אלינו. קיבלנו אותם במחיות כפים. אין לי הרבה מה לומר על שני הימים הראשונים מעבר לתעללה, בעצם, יום ושני לילוות. היו פשטוות של הטנקים. היו היתקן, ליוו בכווחות מצרים לטנקים מפותעים, והו. מסתבר, שהמצרים עוד לא ידעו שאנו בכאן. לקרהת הבקר של היום השני מעבר לתעללה — וזה היה ה-17 לחודש — התחלנו לחטוף דבר שעתה על סיפור הגבורה של דוד הצעני התהנchatי על סיפור הגבורה של מארה הרץ-זון, של דני מט. של דודו עוד. גבורה בשביבו היא ערך נעלם. מפני שהיא תבטיחה את הקיום שלנו והקיים שלנו הוא הערך הנעלה ביותר שאני מכיר.

סיפור הקרב של אסא Kadconi, נשמע, בל' שונו, כך:

בשלוש השנים האחרונות שלפני המלחמה עבדתי כקצין שלישי ושני בצי המஸרי. בכל אחד, עשתי בתקופה הזאת שלוש פעמים מילואים. פעם אחת גם כמ"פ — תפקיד שבו שרתתי לפני כן בשירות קבוע בגדוד של בוגנים. אבל, כשהפרצה המלחמה היו כל תפקידי המ"פ בגזרה מאושים, ואני גויסתי כמ"פ נוספת, מוצרף למפקדת הגדור.

לאור רפדים הגענו ביום השלישי של המלחמה אחד כדי שנצליח את התעללה. נסענו שם הדוויעו לנו, שם כבר מעננו את המלחמה מקרוב. ארטילריה ותקיפות אויר. בלילה ייצאנו לכיוון התעללה, אני ווכר המשען אל התעללה: צפופים, שעשים יותר בוחלים אחד. בחלק מן הזחלמים היו גם שירות הצללה, בדורך — פיקקי-תגעה, ומשני הצדדים הת-פוצצויות ואש נוראה. ארטילריה וקרבות שיריוון שניהלו ייחירות של האגדה הכל — כדי שאנחנו גניע לתעללה ונצלת. התייתנו נרגש, וכמוינו כולם. מן השלחות ש-מולת עליינו ומן הצפויות שמצפים מתנו. במלחמה אני לא חשב עלי ציונות והיסטוריה אני חושב רק על המלחמה. אבל אן, בנזיעת התקשר אצל פתואם במחשבה מין קשר בין הכביש האצר והחשור. שנענו בו עם כל האש. האזת משני צדי. בין ההיסטוריה שלנו, של העם היהודי. כאלו חתיכת היס-טויה מתנקת בכביש הזה.

באחת בלילה הרותי את אויר המים של החעללה. צלחנו. גם כאן צופפים. עמו-סים. שמת על עצמו, בונספ' לנשך הקל שלין, גם ארבעה טילי לאו, לכל מקרה. תוך צלייה נפלו علينا פגויי ארטילריה והוא לנו הרוגים. והנה, עליינו לדדה המורחת. ושם

הורה לי לשבת ליד המקל"פ, והתחלנו לנעו על המשילה קדימה. אז נפתחה עליינו אש חזקה מכל האוור, מלפנים. מימין — מחור-שות האקליפטוסים שנגעו כמעט במשילה, ומשמאלי — מהחושים, מהבית הגבולה ומהగבעות של המלחמה. נכנסנו לארבור, לארגנו אש. הטנק המוביל נפגע מידי. הזחלם שלנו עקר אותו והמשיך צפונה תוך ירי. שניים מהחולים שמאחוריינו נפגעו גם הם. היו שם הרבה נפגעים. וכל הפלוגה עם הסמג"ד ירדה לחורשות שבצד המשילה. ככלומר, רק הזחלם שלנו עברו פרץ קדימה, וכך בעצם מתחילה סיפור הקרב שלנו.

פרצנו קדימה בזחלם מפקדת הגדור, עברנו על פני החושים. עברנו גם על פני רמפה ארוכה שהיתה שם בצד המשילה. ירדנו ממנה אל דרך עפר שנפתחה שמאלה, ובתיה שתקנו והשכנו. המג"ד קיבל מידע, שיש אולי כוח טנקים מאחוריינו. הוא השאיר את מחלקת התולר כחיטה מאחוריו לצד דרום, והמשכנו מזרחי המשילה התחלת מולנו. מן הבונקרים בטוחה של 20–30 מטרים, ואחד מהם גם עשה לנו ביד: הנה היה בורר

הפגזה קשה ומדוקית. גם של 82 מ"מ, ככלומר מטווח קרוב. בשמונה בובוק קיבל המג"ד הוראה להו. ציאו סיור פלוגתי צפונה עד 2 ק"מ מסקפה. טנקים היה מין עירונת קתנה ליד התנה. הרכבת, על המשילה שמליכה לאיסמעיליה, עוד לא ידענו. שיש שם מיתחים חטיבתיים מצטי. יצאנו תחת אש קשה, שני טנקים בראש והלמם מפקדת הגדור. הפלוגה על זה-למיים, והלמם הסמג"ד. ובמאספ' מתקפת תולר. עברנו את דיר-סואר ועלינו על מסילת ה-ברזל. טנק אחד פרש שרשת על המיללה והמשכנו בעליזון. היה שקט, ושםחו שיצאנו מארטילריה. נסענו בוחרות, ושםחו שיצאנו צופים כל הומן. ראיינו שני פנטומים שלנו מתרנסים באוויר כתזאה מגיעת טילים. שתקנו והשכנו. המג"ד קיבל מידע, שיש טילים. שמת על עצמו, בונספ' לנשך הקל שלין, גם ארבעה טילי לאו, לכל מקרה. תוך צלייה נפלו علينا פגויי ארטילריה והוא לנו הרוגים. והנה, עליינו לדדה המורחת. ושם

וניגן שהיית שתחת מות בשביילוי, אגב, המסי-
יח המפלאה בונתיות יותר ויתר חילאים
מאריטם.

שעה אחר כך שמעתי צורו ארו, מן ה-
בית הגבורה היזית עטוק באותו רגע בה-
זיסט חסטערט אל הסטפא. היא נחפה-
לבסוף, חזרה אל המג'יד והמשהה, ואו שקי-
בעק לי שעדרות נתג' ושותא פצע ברגל.
השותר שעדות הטיר עיניים להרף עין מ-
חביבת הנבות או ירו בו מוש מאחד החלו-
נות, נתקפתי מני עמוק. שקט אבל חזק.
זה לא היה רק אמו. שקט אבל חזק.
שה קשת ישציריך לעשות את המקדים.
אמרתי לשאקי שישגיח על הבית, ואני יצא-
תי החשוף מול הבית וזרקתי לתוךו, לחוץ ה-
חולנות, איזה 30 רימונים. הנוגה השילך או-
כם אליו, ואני הכנסתי אותם לחוץ הבית. ה-
בית הגבורה השתתק, חלק מהחילים שהיו
שם נגענו חלק ברחו השד יודע. ביןתיים
הדלקתי בטלי הלאו ששובתני אמר משאית
מדירות ונgeomש שתחקרכגו שתאות — נפץ ח-
כבודקת אויחותי את עמדת השקים על ה-
מס' זו שמשם ירו והכנתי לסת לאו.

עברנו כבר כמעט שלוש שעות של קרבי
שביבלי, זה היו כמו דקה לא הייתה עית.
לא היה ומן, מים? מי' חשב על זה, לא היה
חח שנייה פנוייה, חיילים מזרדים,
ושוב כאן ושוב שם וקול של רימון נופל
ואנו נשכב לנו' שהוא מתופוץ, וכם תיכך
שוב כי ביןתיים מנסים המציגים לדרג
קדימה. אדי יצאת' חי מות? אגוי לא יורע,
אני לא מבין, או לא חשבתי על זה, לא
חשבתי על כלום. רק איך לפגוע מה שייר-
חור, רק איך לתקוף, איך לעזרו שלא ית-
קדמו. גם היום אני לא ווכר כלום וחוץ מה
אני ווכר רק, שיתחתה שם באמצע כל הע-
סק להקה של יונקים לבנות ליד המטילה.
בשהייה פיצוץ גדול, רימן או טיל, הן הינו
תרוממות. היה פחאים רעש של כנפים. ו-

אחר כך הינו חורחת.
המצב החמיר. בעיקר מולגה מצפן. ה-
מצרים מיטין, על המטילה, הסתפרק בחילופי
אש, אבל מצפן הם התחלפו, באוה
אליהם גם איזו תגרות. עד ששם הגיעו אל
מיכל מים שעמד בצד דרך משאקי הפסזע, 20 מטר
של 15 מטר בערך משאקי הפסזע, 20 מטר
בערך מני, קראתי לשאקי להצרפף אליו.
חייטוי עליו ברימונים, ווועה הגיע. דילגנו
אתורות עד הזולם הפגוע. הגיעו אילינו א-
מי' מהקש. שהיה כל הזמן ליד המג'יד, ו-
הוא התנדב לעלות על גג החושת שילדנו.
כדי לראותו שלא ייפתיעו אותו בהסתערות
מן הגדות מעלה הראש. רק זה היה חסר לנו.
ואו אני גמרתי את המחסנית שלפנוי ואחר-
done 17 מהחסניות ביתה. הhalbתני לפזר
אל המג'יד, 10 מטרים מהזרוי. כל הזמן
לא היה לי קשר אותו, רק שמעתי אותו מ-
עלabalחות תגרות. קפזתי אליו ואמרתי
לו שאני עם המחסנית האחורה, או ראיית
את בארי חזק זיל', הקמבי' שלנו שוכב מת.
לא ידעתי שנתרג. אהבתני אותו והערמתי
אותו מאריך, והנתה הוא היה מונח שם, נקי
ויפח גם במוות. קפזתי לרוגע, היה לי חש-
וחות אל המקום שלו ליד הזולם להלום
הלאט.

אחרי כמעט ארבע שעות של קרבי שמעתי
ר'ע' של טנק. זה היה טנק שלנו הוא הגיע
מה עבר השני של המטילה. אהבו באה ה-
לוגה של גחשון שהחטיבה שלחן כדי לחץ
תיק של שלושה חורי פעלויות מיבצעת חיטנו

שנתקענו אנחנו מכותרים. המג'יד ושאר ה-
חברה — הינו בסך הכל 14 — קפוץ
מחוזלים והחלו לנעו ברגל. אני וسرן עוזר
בצר והנגז נשרבו על הזולם לחיפוי נסעים
אחריהם. חזרנו אל דרך העפר שהשתה צמודה
לבניינו בין המיתחים. ואני הצמיד את ה-
זולם קצת צפונה מעליון ברכורס אל אחת ה-
חוות. בצר ה策טף אל המג'יד ואחר כך
הדרים. המצב היה כזה, שהינו פרושים א-
מפוררים לאורך שורת החושות. בצר עם כמה
חילים בקטע הדромטי. המג'יד ויתר האנשים
באמצע, ואני עם הנוגד הוחלט בקטע הצפוני
צמוד לצלע של החושה האחורונה בשורת
מעבר לחושה הזאת, מעבר לפינה, היה
סימטאות. אל הסימטא הזאת התנקו כמה סימ-
טאות שהיו בתוחות אל המיתחים. הפלוגה
עצמא, עיקר הכוח, נשאר כמו שאמרתי תקוע
בחושות מהצד השני של המטילה, 300 מטר.
רים בערך דרוםית מatanנו.

לא הספקנו להגיע לשם, וכבר התחלנו
לקרות דברים. ראננו פתואם את הזולם של
המ'פ' ועוד וחלם באים אחרינו באוטה דר-
שאנחנו עבננו אבל הם הספיקו להסתובב
ולחוור במלחמות אל הפלוגה. באוטו רגע
נעעה לקראותו מהצד השני של המטילה, מי'
שאית מצרית מלאה חילים. הם ירו אליו
תוך נסיעה. ירנו חורה, הדלקנו את המש-
אית, והחילים המציגים קפצו ממנת תפס
עמדות אחורי הרמה של מסילת הבני
ומאחוריהם מחסות אחורי והתחלו לרודות אליו.
נו מטווח של 40 מטרים, מימינו, יריהם
אליהם יחד עם כולם, או נפתחה אליו אש
מכיוונים נספים, מסוכנים יותר. למשל, מ-
בית האבן הגבורה שעמד בתחום החושות ש-
משמעותי. הינו שם כמה עשרות חילים והם
ירו מן הצלונות גם השליך רימונים. גם
זה מטווח של לא יותר מ-30 מטרים. ירו גם
מצפונו. מהמשך דרך העפר ושורת החושות ש-
שלארכה הינו מפזרים. 20 חילים מצרים
בערך התקדמו ממש אליו, מרחק של 200
מטרים, שהם מציגים מאריטי מתחות של
שייחים ומינגים ירו גם מן הסימטה. שמעבר
לפינה שבבה עמדת. כמו שאמרתי, התנקו
כמה סימטאות מכיוון המיתחים אל הסימטא
הזאת. חילים מצרים, שתי מלחיקות לפחות
להערכתי, ניסו לפרק לתוכה כדי להסתובב
עד שם אליו, ואחר כך אל יתר האנשים
שהו מאחוריהם. ליבורם, קיבלו אש והיית
בסכנת הסתערות מטוחה קרוב בחתית של
270 מילוטה, משלשה כיוונים בת'אתה. מ-
ימין — מן המטילה, מפלגיים — מהמשך דרך
העפר צפונה, משמאל — מן החושות, מבית
האבן ומהסימטה".

התחלפת בכלים עם הנוגד שלנו שכוב
ליד הזולם, נתתי לו את העוזו שלו ולקחו
ממנו את רובה הפ.ב. בקשה מנגנו. שיתחיה
לזרוק לי מהנסיות, והתחלה ללחם לכל
הכיוונים. המגמה של היהת תוקפנית. ח'י
שימלאו את הסימטא שהוליכה אליו. אלא כי
פצתי כל רגע לפתח הסימטא ויריתי בהם
כשניסו לפזרן לסימטא מכיוון המיתחים. הם
בכלו שם אחד אחרי השני, והתחילה להו-
הר. יריתי מן הכתף וממן המותן, כדי לחסוך תחמושת
הاضשרה, החלפת מקומות ומצבים: עמי'
דה, כריעת שכיבת, פחאות, אני רואה שני
צנחים שלנו הולכים לאורך המטילה, שא'
קי' ועדות ויל' שנשמטו איכשהו מאחד ה-
חלמים. הוזרת עותם, כיוונתי אותם אליו, ו-
מיימת עותם 5 מטרים צפונה מנגנו, מהSEND
השני של פתח הסימטא, בטור איזה חצי
מייבנה בלי גג, לעוזות ויל' אמרתי שיגשה
ויראה על בית האבן הגובה. לשאקי אמר-
תי, שישגיח ויראה על שטח מהטילה מ-

אותנו. המציגים התחללו לברות, כמו מאחוריו
המחסוט שליהם, מאחוריו גזעי העצים, מא-
חרוי השיחים, מאחוריו הרמה, מאחוריו ה-
חוות — והתחילה לברות. ראייתו או כמה
הרבבה והרבה, הרבה עשרות גפות. לנו, 14
אוירו הרבה, הרבה עשרות גפות. לנו, 14
המctorרים, היו שני הרוגים. הפלוגה שנשאר
שונן חילצה גם את הכוח של הפלוגה שנשאר
לכוד עם הסמג'יד בחורשות ליד המטילה.
הם ניחלו כל החזון חילופי אש עם המיתחים
ועם כמה חוותות בסביבה שלהם. לחרמת נבי-
בש כל מיתחים רפואיים על ידיו שירiron ששל-
נו. הסתבר, שהיו שם 2000 חילופים. התגלה
גם שכמו שאנונו קראנו לעורה כך גם ה-
מיתחים המצרי קרא כל הזמן באלהות לעורה.
אחריו זה? לא. לא היה עייף גם אחריו
זה. לא היה זמן לה. חורנו לראש הגשר.
שם היה הפגוה נוראה, המלחמה נמשכה
הלהה. הלקח של מי מהקרב? קודם כל — אם
נלחמים טוב מאריך או מנצח. שאל אותו
רני, מפקד כוח הצלחה: מה היה עושה אם
הינו מאחרים חמש דקota? אמרתי לו, גם
כשנלחמים באבנים טוב מאריך אפשר לעשות
משהו. חוץ מזוה. חמש דקota. בעיקר אחריו
נות כאלה הן הרבה ומין. אחד ממעשי ה-
גבורה הגדולים במלחמה הזאת קרה לדעתינו
ברמת-הגולן, כשהחטיבה 7 החזיקה מעמד כ-
אליו ביל' שום סיכוי, עוד חמש דקota. ה-
רים במאית שנבררו והתחילה לברות. מסת-
בר, שבמאמץ אחרון ואילו נושא יש גם
הרבה שיקול דעת. אפשר, כמובן, להפיך
עוד הרבה לקחים בנושא של פיקוד וניהול
קרב מן הקרב של הפלוגה, לא רק מהקרב
האישי שלו. אנשים, מטבחם, ווועטם להר-
גייש טוב לגבי קרב אם טוועים מונאו ממנה
חיים, אני לא. מהচות לזה'ל עוד מליחמות,
והוא מוכחה להפיק להקים ובכך לתקן ב-
עתיד, אני וכל גיבורי המלחמה הזאת, ל-
דעתינו אנחנו כבר עכשו גיבורי האתמול.

תולדות חי? זה חשוב? נולדתי בתול-
אביב ב-1942. הימי חינוך מסור ונלחב ב-
בית-הספר החקלאי בעיינות. הימי פרחה
גודול וזרקו אותו. נعشתי ייל' חזק ב-
בוץ גבעת-חאים איזוד. כבר בגיל 14 ה-
חלתי לטיל בארץ, בעיקר לב. אה-
חר עשתי גם את הארץ, אהבתה את הנוף, וציתיה כו-
בתיה את הארץ, אהבתה את הארץ, אהבתה את
רצחיים גם להסתכן. התכווית של הצענו
תחביבים הגדולים שלו או — וגם הווים
וההיסטריה ובכך היסטריה צבאית ור-
אסטרטוגיה. התגיטתי ב-1960. ל贊חנים כי
ובן. ב-1964 כבר היה מיט'. עד 1967.
השתתפתי בכל פעילות התגמול עד סטוף ור-
כול. במלחת ששת-הימים שרחרתי כאיש
AMILIAIM. בפועל כראמה נפצעתי קשה,
50% נכות ייד שמאל חצ'י משותקת, שלושה
חדרשים אחורי הפשיטה כבר צנוחי נקראתי
שוב למילואים. התקנתתי לי אצל נפח על ח-
שבוני מיתכן מיוודר, שאיפשר לי להרונן את
העוזו גם עם אצבעות ייד שמאל משותקות.
זמן קזר אחורי בן החבקשתי לחותם שנה
קבע' כמ' בבקעת הירדן.

אני ווכר לטוב את השנה ההיא. בבקעת
הירדן היתה תקופת המירידפים. התחלתי עם
הפלוגה מן התחילה, כולל טירונים. היו לנו
50 אנשים. אחד העקרונות שלו הוא לא ל-
ורוק אף חיל, גם לא פרובלטטי. להיפך, כי
בלתי חילים שנזרקו מפלגות אחרות והפ-
לוגה גדרה ל-57 אנשים. כשהגענו לפעילות
מכצעית, השגנו מהר מאריך מיבצעת חיטנו
תיק של שלושה חורי פעלויות מיבצעת חיטנו

כרוני של מנהיגות לא טובה. הוא מין ציר רופף מיוחד של כוח גדול וחולשה גדולות. אולי בಗל זה אני אוהב את העם היהודי, תקופת בית-ישני, למשל, תקופת המרד והר חורבן, מרגשת אותו ומעבירה בי צמראמו-רת בכל פעם שאני חושב עלייה. נכון, אני גם מלא טענות וביקורת. בשביili "עם סגורה להה" זה לא עם שמייצא מדע ותורה לחוץ לארץ. בשביili "עם סגולה" הוא עם שצරיך להיות בנורמות של מוסר ואיכות גבירות. פשוט משומש שאין לו ברירה, זה גורלו וזה ייעודו, אם לא — הוא יושמד. אני משמע את דברי היבורת שלי לאנשים גם בפניהם, בלי פשרות, כי אני מתיחס לעניין ולא לאיש. נכון, אני מקומם בזזה אנשים נגידים קומתי נגלי גם אנשים במצב. אפשר או ליה השמייע בィקורות בדרך רכה יותר, אולי או זה משפייע יותר. בארי חזק זיל ידע לשנות עמדות של אנשים בלי לקומם אותם נגידו. אבל אני כזה, אני גם דושן הרבה, אני לא יכול אחרת.

יוסף בר-יוסף

31 אנשי מפתח והבאנו לתפקיד 140 אנשי רשות פנים פנימיות. לנו לא היה אף נפגע אחד. איך זה? לא שקטנו על השמרנים, חיפשנו ופיתחנו שיטות חדשות ללחימה, מארב ו- מירדך. אחרי כל התקלות קיינו דין, כל הפלוגה, כדי להפיק ל乾坤 ולהעלות רגע יוננות חדשות בנושאי אימון, טקטיקת לחימה ודריכים ליישום מהיר של הלחמים. ה- הרבריה היו שותפים בכל, ובהתאם לכך הם עבדו קשה מאוד, אבל גם זכו לחופשות ב- זמן, אני מקפיד על זה מאוד. והו, אחר כך השחרرت, עברתי קורס חובלים ועליתי לאניה לראות את העולם. אגב, ביום הראשון שעלייתו לאניה פרצה שם שריפה. מסתבר, שהאש רודפת אחרי גם למים... מה חשוב לי ויקר לי? מדינת ישראל, היא עם היהודי. העם היהודי הוא עם מלוא סטי- רות, יש לו פוטנציאל עצום, אבל הוא אף פעם לא מצילח לרכזו אותו במאמץ לאומי אחד. יש לו אינסטינקט קיום אדרה, והוא משלם מהיר יקר בעד הקיום שלו. הוא גם סובל ממשבב